

„Феноменът“ на демократичната журналистика

Самозваният експерт Антон Тодоров обругава делото на поколения български разузнавачи, но нека напомним, че анализатори на МОСАД са оценявали българското разузнаване от времето на социализма в челната група на разузнаванията по света

Сред спецотряда от грантови политолози, социолози и медийни корифеи - ревностни изследвачи на службите за сигурност от времето на социализма, се откроява екзотичната фигура на някой си Антон Тодоров. В началото на публичната си кариера, неуморният "борец за истината" Тодоров заклеими почти всички лидери и държавници от политическия спектър на прехода. Злословията му не подминаха премиерите Костов, Станишев и Борисов, партийни водачи, министри и бизнесмени. Почти никой от журналистическата гилдия не го взема на сериозно и не му опонира, а той с още по-голямо усърдие се рови в архивите и после изроченото повтаря до прегриване от телевизионния екран. Накрая никой от екскурвите, на които сега слугува, обаче няма да му каже дори едно "мерси", а оплотите няма и да го напсуват. Толкова е без значение за развитието на държавата и обществото. Днес Антон Тодоров удивлява "изящната" си словесност особено когато анализира бившите български разузнавачи. По тези въпроси

той и няколко от себеподобните му се радват на подозрителен медийен комфорт,

макар че никой от тях не е работил в тези служби и не разбира принципите и трудностите на този "страшен занаят".

За "надарения архивист" Тодоров разузнавачите са "неграмотници, изнасилвачи, конектрадци, криминални типове, главанаци, байганьовци, келешки, хрантуници, мутри, противни муцуни с нагли физиономии". А той - се изживява като арийски рицар с очевиден прилика с главния нацистки пропагандатор на лъжи Гьобелс и шефа на СС Химлер. Неотдавна един седмичник публикува техни снимки с въпрос дали има разлика между двамата и него (!).

Псевдоархиварят Тодоров не се е хващал на постоянна работа не само заради това, че никъде не са го пожелавали, освен за да свърши набързо някаква мръсна задача. Човекът все някак трябва да заработи хляба си - дали като политолог, като журналист на свободна практика или най-накрая като специалист по сигурността.

Ако в България има класация на хора, сменили много професии, Тодоров несъмнено ще е в челото ѝ. В поредицата от отговорни постове стартира като шофьор, машинописец и готвач, а завършва като фалирал бизнесмен в четири фирми. Партньорите му по работа го смятат за неуравновесен, черноглед, непоследователен, психически обременен, често сменящ отношението си към хора, факти, събития - главно по корисни подбуди.

По време на социализма следва политология, естествено в годините на "прехода" специализира във Военната академия, научава малко език и да работи с компютър. Цели се все нависоко - дали като директор на затвор или в разузнавателна служба. А защо не и като шеф на Комисията по досиетата, след като вече беше "назначен" по погрешка за депутат от ГЕРБ - партията, чиито лидери по-рано нарича "шайка".

Парашуътът на този гений на злобата и клеветата никъде не се отвори и затова поредните му господари го катапултираха в една уж европейска телевизия. Там му забраниха да се занимава с актуални проблеми и му подхвърлиха да гризе новия стар кокал ДС, както и световния заговор на Русия срещу демокрацията.

Политическите му превъплъщения са същите като професионалните. Към кого ли не се е присламчвал, на кого ли не е направил мръсно. Май само на килимчето на "Позитано" още не се е подредил, ама кой знае?

Любимата дума на Антон Тодоров е "документ". Подчертава я често, когато показва някакви

зацапани архиви. Подбира ги селективно, само и само да изглеждат правдоподобни. За него няма значение, че с течение на времето през социализма разузнаването е преодолело много свои слабости, утвърдило се е като сериозна институция с важна роля в събитията и сферата на външната политика на България. Било е водещо сред разузнаванията на Балканите и Близкия изток.

Анализатори на МОСАД са оценявали българското разузнаване в челната десетка на разузнаванията по света. Един дългогодишен шеф на френското контраразузнаване на среща с български колеги през 2014 г. е поставил българското разузнаване на трето място по ефективност в разузнавателната общност на соцстраните.

В навечерието на "прехода" в разузнавателната служба не е имало офицер без висше образование и поне с един чужд език.

Езиковите знания в службата и Външно министерство са били на едно равнище. Тридесет и седем офицери са имали научна степен или научна длъжност, а често и двете. Разузнаването е било ползвано като банка кадри, от която са назначавани министри, заместник-министри, кметове, посланици, стопански ръководители. Българското разузнаване е предоставяло за ползване по 12 информации всекидневно, а също седмични, месечни и тримесечни бюлетини. Имало е няколко стотин надеждни източници на информация, сред които високопоставени чуждестранни държавници и служители, дипломати и офицери, партийни функционери, журналисти, социолози и анализатори.

Разузнаването е изиграло решаваща роля при подписването на договорите САЛТ 1 и 2, за нормализиране на отношенията с балканските ни съседи,

разкрило е чуждестранни агенти, предотвратило е заговори и атентати срещу държавни ръководители на приятелски страни. То е имало капацитет да съдейства за плавния и поносим за широката общественост преход, но гласът му не е бил чут и капацитетът му не е използван.

Научно-техническото направление на разузнаването, което Тодоров яростно заклеимява, без нищо да разбира от него, създаде и обнови цели направления на промишлеността и селското стопанство. Някои от внедрените тогава технологии още се използват в опосканата българска икономика.

Обругавани и сатанизирани от "капацитети" по национална сигурност на мизерното ниво на Тодоров, българските разузнавачи заедно с целия народ носят бремето на сбъркан преход и се борят да оцелеят.

Сред тях няма олигарси и милионери. Голяма част от пенсиите им, които Тодоров сега се напъва да им отнеме, отиват за лекарства.

В годините на прехода всички политически партии използват разузнавачите като съветници и консултанти по проблемите на националната сигурност, осем от тях бяха народни представители, някои по два и повече мандата, други се изживяват като творчески личности. Някои от творбите им имат трайно място в българската духовност.

Ако Максим Горки днес беше жив, той щеше да напише в пиесата си "На дъното", че не човек, а демократ звучи гордо. Защото на дъното, тук и сега, човек може да не си, но демократ е задължително. Затова Антон Тодоров е горд демократ.

По света е общоприето в разузнаването да се приличат на работа хора от интелектуалния елит и България не прави изключение от това правило.

Майкъл Сулик, бивш заместник-директор по операциите и един от корифеите на ЦРУ, в разговор със свои български колеги през 2006 г.

споделя за голямата вина на Запада при ликвидирането на службите за сигурност в Източна Европа.

Това го лишило от компетентни партньори и отричило необуздана корупция, престъпност и тероризъм. Друг негов колега от същата величина - Ричард Столц, бивш резидент в България и зам.-директор на ЦРУ, по същия повод признава със съжаление, че при големи промени се допускат и големи грешки.

В този ред на мисли възникват въпроси, като например - защо Комисията по досиетата, която разрешава достъпа до архивите, оказва пълно съдействие на хора със съмнителен морал да се ровят в архивите на ДС и да разединяват умореното от конфронтация българско общество? Защо СЕМ не се самосезира за манипулациите, които се лезат в ефира от устата на самозабравилите се Тодоров?

Тодоров трябва да знае, че колкото и креслив да е днес грубиянският му език, очевидно оформен при професионалния му растеж, в демократични условия той няма да успее да надвика историята и ще си остане поредното недоразумение в съвременната ни документалистика.

Обикновено фактите и документите стават история, когато поколението, участвало в тях, вече го няма. Дали все пак днешното общество ще дочака някаква трезва обективна оценка на близкото ни минало, в това число и на българското разузнаване?

Тодоров и псевдомедо-ратичните му подобия е добре да се замислят, че колкото и да е креслив грубиянският им език, те няма да успеят да надвикат историята и ще останат поредното псевдомедо-ратично изпълнение в съвременната ни документалистика и деформираната ни политически живот.

„ФЕНОМЕНЪТ” НА ДЕМОКРАТИЧНАТА ЖУРНАЛИСТИКА

Самозваният експерт Антон Тодоров обругава делото на поколения български разузнавачи, но нека напомним, че анализатори на „МОСАД” са оценявали българското разузнаване от времето на социализма в челната десетка на разузнаванията по света

Сред спецотряда от грантови политолози, социолози и медиини корифеи– ревностни изследвачи на службите за сигурност от времето на социализма, се откроява екзотичната фигура на някой си Антон Тодоров. На първо място, неуморният безмилостен „борец за истината” Тодоров зеклейми почти всички лидери и държавници от политически спектър на прехода. Злословията му не подминаха премиерите Костов, Станишев и Борисов, партийни водачи, министри и бизнесмени. Почти никой от журналистическата гилдия не го взема на сериозно и не му опонира, а той с още по-голямо усърдие се рови в архивите и после изровеното повтаря до прегракване от телевизионния екран. Накрая никой от кукловодите, на които сега слугува, обаче няма да му каже дори едно „мерси“, а оплютите няма и да го напсуват. Толкова е без значение за развитието на държавата и обществото. Антон Тодоров упражнява „изящната” си словесност, особено когато анализира бившите български разузнавачи. По тези въпроси той и себеподобните му се радват на подозрителен медиен комфорт, макар че никой от тях не е работил в тези служби и не разбира принципите и трудностите на този „странен занаят”.

За надарения архивист Тодоров разузнавачите са „неграмотници, изнасилвачи, конекрадци, криминални типове, главанази, байганювци, келеша, хрантутници, мутри, противни муцуни с нагли физиономии“. А той – се изживява като арийски рицар с очевадна прилика с главния нацистки пропагандатор на лъжи Гьобелс и шефа на СС Химлер. Неотдавна един седмичник публикува техни снимки с въпроса дали има разлика между двамата и него (?!).

Архиварят Тодоров не се е хващал на постоянна работа не само заради това, че никъде не са го пожелавали, освен за да свърши набързо някаква мръсна задача. Човекът все някак трябва да заработи хляба си – дали като политолог, като журналист на свободна практика или най-накрая като специалист по сигурността. Ако в България има класация на хора сменили много професии, Тодоров несъмнено ще е в челото ѝ. В поредицата от отговорни постове стартира като шофьор, машинописец и готвач, а завършва като фалирал бизнесмен в четири фирми. Партньорите му по работа го смятат за неуравновесен, черноглед, непоследователен, психически обременен, често сменят отношението си към хора, факти, събитие – главно по користни подбуди.

По време на социализма следва политология, естествено в годините на „прехода“, специализира във Военната академия, научава малко език и работа с компютър. Цели се все нависоко – дали като директор на затвор или в разузнавателна служба. А защо не и като шеф на Комисията по досиетата, след като вече беше „назначен“ по погрешка за депутат от ГЕРБ - партията, чиито лидери по-рано нарича „шайка“.

Парашутът на този гений на злобата и клеветата никъде не се отвори и затова поредните му господари го катапултираха в една уж европейска телевизия. Там му забраниха да се занимава с актуални проблеми и му подхвърлиха да гризе новия стар кокал ДС, както и световния заговор на Русия срещу демокрацията.

Политическите му превъплъщения са същите като професионалните. Към кого ли не се е присламчвал, на кого ли не е направил мръсно. Май само по килимчето на „Позитано“ още не се е подредил, ама кой знае?

Любимата дума на Антон Тодоров е „документ“. Подчертава я често, когато показва някакви зацапани архиви. Подбира ги селективно, само и само да изглеждат правдоподобни. За него няма значение, че с течение на времето разузнаването е преодолело много свои слабости, утвърдило се е като сериозна институция с важна роля в съдбините и сферата на външната политика на България. Било е водещо сред разузнаванията на Балканите и Близкия изток.

Анализатори на „МОСАД“ са оценявали българското разузнаване в челната десетка на разузнаванията по света. Един дългогодишен

шеф на френското контраразузнаване, на среща с български колеги през 2014 г. е поставил българското разузнаване на трето място по ефективност в разузнавателната общност на соцстраните.

В навечерието на „прехода“, в разузнавателната служба не е имало офицер без висше образование и поне с един чужд език. Езиковите знания в службата и Външно министерство са били на едно равнище. Тридесет и седем офицери са имали научна степен или научна длъжност, а често и двете. Разузнаването е било ползвано като банка кадри, от която са назначавани министри, заместник министри, кметове, посланици, стопански ръководители. Българското разузнаване е предоставяло за ползване по 12 информации ежедневно, а също седмични, месечни и тримесечни бюлетини. Имало е няколкостотин надеждни източника на информация, сред които високопоставени чуждестранни държавници и служители, дипломати и офицери, партийни функционери, журналисти, социолози и анализатори. Разузнаването е изиграло решаваща роля при подписването на договорите САЛТ 1 и 2, за нормализиране на отношенията с балканските ни съседи, разкрило е чуждестранни агенти, предотвратило е заговори и атентати срещу държавни ръководители на приятелски страни. То е имало капацитет да съдейства за плавния и поносим за широката общественост преход, но гласът му не е бил чул и капацитетът му не е използван.

Научно-техническото разузнаване, което Тодоров яростно заклеява без нищо да разбира от него, създаде и обнови цели направления на промишлеността и селското стопанство. Някои от внедрените тогава технологии още се използват в опосканата българска икономика.

Обругавани и сатанизирани от „капацитети“ по национална сигурност на мизерното ниво на Тодоров, българските разузнавачи заедно с целия народ носят бремето на сбъркания преход и се борят да оцелеят. Сред тях няма олигарси и милионери. Голяма част от пенсиите им, които Тодоров сега се напъва да им отнеме, отиват за лекарства.

В годините на прехода всички политически партии използваха разузнавачи като съветници и консултанти по проблемите на националната сигурност, осем от тях бяха народни представители, някои по два и повече мандата, 63 се извяват

като творчески личности. Някои от творбите им имат трайно място в българската духовност.

Ако Максим Горки днес беше жив, той щеше да напише в пиесата си „На дъното“, че не човек, а демократ звучи гордо. Защото на дъното, тук и сега, човек може да не си, но демократ е задължително. Затова Антон Тодоров е горд демократ.

По света е общоприето в разузнаването да се привличат на работа хора от интелектуалния елит и България не прави изключение от това правило. Майкъл Сулик, бивш заместник-директор по операциите и един от корифеите на ЦРУ, в разговор със свои български колеги през 2006 г. споделя за голямата вина на Запада при ликвидирането на службите за сигурност в Източна Европа. Това го е лишило от компетентни партньори и е отприщило необузdana корупция, престъпност и тероризъм. Друг негов колега от същата величина – Ричард Столц, бивш резидент в България и също зам.-директор на ЦРУ, по същия повод признава със съжаление, че при големи промени се допускат и големи грешки.

В този ред на мисли възникват въпроси, като например, защо Комисията по досиетата, която разрешава достъпа до архивите, оказва пълно съдействие на хора със съмнителен морал да се ровят в архивите на ДС и да разединяват умореното от конфронтация българско общество? Защо СЕМ не се самосезира за манипулациите и простациите, които се леят в ефира от устата на самозабравилия се Тодоров?

Тодоров трябва да знае, че колкото и креслив да е днес грубиянският му просташки език, очевидно оформен при професионалния му растеж, той няма да успее да надвика историята и ще си остане поредното невзрачно недоразумение в съвременната ни документалистика и деформирания ни политически живот.

Обикновено фактите и документите стават история, когато поколението, участвало в тях, вече го няма. Дали все пак обществото ни ще дочака някаква трезва обективна оценка на близкото ни минало, в това число и на българското разузнаване?

ЗЕМЯ